

HỒI 21**ĐỘNG MA BẢO TÁP**

ại bờ sông, Chu Á Nam chăm chú nhìn một lão hòa thượng nói:

- Đại sư, ta tìm ông mệt quá vì sao ông cứ tránh ta mãi thế?

Lão hòa thượng toàn thân rung động, run giọng nói:

- Tiểu thí chủ, cô tìm ta có chuyện gì?

Chu Á Nam cơ hồ rơi lệ nói:

- Bởi vì, ông là phụ thân của tôi.

Lão hòa thượng lấp bắp:

- Tiểu thí chủ... cô... có nhìn lộn người chăng?

Chu Á Nam cười nhạt:

- Thế vì sao lúc nãy ông nhìn lén tôi?

Lão hòa thượng vội phủ nhận:

- Đâu... đâu có chuyện đó! Người xuất gia lẽ nào nhìn lén con gái?

Chu Á Nam thần sắc đau khổ nói:

- Phụ thân! Con chỉ còn không biết tính danh lai lịch của phụ thân, việc đã như vậy phụ thân còn phủ nhận ư?

Lão hòa thượng thở dài:

- Hài nhi, không phải phụ thân cố ý phủ nhận, thực ra là vì có nỗi khổ tâm.

Chu Á Nam vô cùng xúc động:

- Phụ thân đã thừa nhận rồi?

Lão hòa thượng cười:

- Sự thực ta chính là phụ thân của con, làm sao có thể phủ nhận.

Chu Á Nam:

- Nhưng mới hồi nãy phụ thân cố ý không thừa nhận con.

Lão hòa thượng cười khổ:

- Con biết quá khứ của ta thì không nên nói những lời như vậy!

Chu Á Nam thở dài:

- Phụ thân, quá khứ đã là quá khứ rồi, đừng nhắc đến nữa.

- Nhưng phụ thân chẳng mặt mũi nào nhìn mẫu thân con và con, vả lại mẫu thân con không tha thứ cho ta...

Lão bước đến trước mặt Chu Á Nam nói tiếp:

- Hà nhi à, để phụ thân được nhìn hà nhi một lát.

Chu Á Nam cảm động bước tới trước mặt phụ thân.

Nhưng khi cự ly giữa họ chỉ còn năm sáu bước, Chu Á Nam khẽ biến sắc mặt đột nhiên đứng lại.

Lão hòa thượng vẫn từ từ bước tới nói:

- Đứa con khổ mệnh, phụ thân xin lỗi con...

Nói dứt, đưa tay khẽ vuốt mặt Chu Á Nam:

- Con ơi, mẫu thân con năm xưa cũng đẹp như vậy...

Bàn tay lão hòa thượng đột nhiên trầm xuống điểm vào trọng huyệt Thất Khảm trước ngực Chu Á Nam lẹ như chớp.

Khoảng cách cực gần lại đột nhiên đánh lén trong lúc bất ngờ, dù thân thủ Chu Á Nam có cao siêu đến mấy cũng khó tránh né.

Nhưng sự thực không phải như vậy, khi cổ tay lão hòa thượng trầm xuống trong tích tắc, Chu Á Nam cũng dĩ công phản công, đưa tay hữu điểm vào uyển mạch đối phương, lạnh lùng cười nói:

- Lão tặc muốn chết!

Tay hữu nàng bấu vào uyển mạch của đối phương, tay tả thì điểm huyệt Tương Đài trước ngực đối phương, chẳng những dĩ công hoàn công mà còn cướp tận tiên cơ.

Xem tình hình, khi lão hòa thượng đánh lén chính là lúc Chu Á Nam vì sự đoàn tụ của phụ tử mà sơ ý phân tâm, cũng là cơ hội tốt nhất để ám toán. Thế nhưng sự phản ứng của nàng hoàn toàn bất ngờ, chẳng những ung dung bình tĩnh mà còn hiển nhiên biết trước sự giả vờ của lão hòa thượng.

Cũng vì vậy, sự phản kích của Chu Á Nam làm cho lão hòa thượng tay chân rối loạn, nếu không phải lão kinh nghiệm giang hồ phong phú thì đã trúng độc thủ của Chu Á Nam.

Lão vừa thi triển chỉ chưởng hòng cướp lại tiên cơ đã mất, vừa nói:

- Con ranh, ngươi điên rồi?

Chu Á Nam cười nhạt:

- Ta bình thường, ngươi mới là điên.

Lão hòa thượng giận dữ:

- A đầu, ngươi nói năng gì hả?

Chu Á Nam quát:

- Lão tặc, đừng giả bộ nữa, nói! Ngươi là ai?

Lão hòa thượng cười khổ:

- Ta là phụ thân của ngươi!

- Là phụ thân của ta? Thế tại sao vừa rồi ngươi lại hạ độc thủ?

- Phụ thân chỉ đùa với con, xem thử võ công của con thế nào thôi.

Chu Á Nam giận dữ:

- Lão tặc, ngươi nói láo không biết mắc cỡ.

- Con ơi, phụ thân vốn không muốn con thừa nhận người cha bất tài này, nhưng con đừng có đối xử với phụ thân như vậy!

Chu Á Nam lớn tiếng:

- Sư phụ, hãy nói lão tặc này là ai?

Lão hòa thượng sửng sốt:

- Hóa ra là sư phụ của cô giả trò?

Chu Á Nam nói:

- Không sai, khi ngươi tới gần ta nếu không có sư phụ ta ngầm nhắc nhở thì ta đã mắc lừa rồi.

Lão hòa thượng cười nói:

- Thì ra là như vậy.

Trong lúc hai người đối thoại đã cùng nhau giao thủ trên năm mươi chiêu.

Vả lại công lực lão hòa thượng rất cao, vốn vẹn trong năm mươi chiêu đã cướp lại thế thượng phong.

Đồng thời do Chu Á Nam nói sư phụ nàng đang ở gần đây nên càng làm lão hòa thượng muốn mau chóng chế phục Chu Á Nam.

Lão hòa thượng vừa tấn công vừa nói:

- Sư phụ ngươi là ai?

Chu Á Nam:

- Trừ phi ngươi nói trước ngươi là ai, ta mới nói lai lịch sư phụ ta.

Lão hòa thượng cười ha hả:

- Ta chính là phụ thân ngươi...

Keng, Chu Á Nam đã rút kiếm tấn công, hét lớn:

- Lão tặc muốn chết!

Chu Á Nam đã rơi vào thế hạ phong, sau khi dùng binh khí thì dần trở lại ưu thế bức lão hòa thượng cũng đành phải dùng binh khí tương nghinh.

Lão hòa thượng dùng một thanh đơn đao công lực thâm hậu, khi sử đao khí thế trầm ẩn dũng mãnh, làm cho Chu Á Nam cũng khó bề đương cự.

Chu Á Nam bị bức trở về thế thủ:

- Ngươi cũng biết Phục Ma đao pháp?

Lão hòa thượng cười:

- Con gái ngoan, nghề của phụ thân hãy còn nhiều lắm!

Tiếp đó lại hỏi:

- Ngươi cho rằng chỉ có ai mới học nổi Phục Ma đao pháp?

Chu Á Nam vừa vung kiếm phòng thủ, vừa trầm tư không hề lên tiếng.

Lão hòa thượng nói:

- Sư phụ ngươi biến đâu mất rồi?

- Im đi!

Lão hòa thượng:

- Theo ta thấy có thể hấn đã quay về rồi.

Lại nói tiếp:

- Đừng có lo, để ta phái người giúp người đi gọi.

Lão cất tiếng quát:

- Đồ đệ, hãy mời sư phụ của con gái ta ra đây!

- Tuân mạng.

Trong đám tuyết gần đó bỗng nhiên xuất hiện bốn người thanh niên áo trắng.

Bốn người này hiển nhiên thân thủ không vừa, sau khi tỏa đi bốn hướng tuy không tìm ra sư phụ của Chu Á Nam nhưng lại tìm ra Phong Lang Quân, một người trong bọn cười nói:

- Sư phụ, chỉ tìm được một người.

Một người khác nói:

- Xem ra gã còn trẻ tuổi lắm!

Hòa thượng cười lớn:

- Con gái ngoan, tuổi còn nhỏ thế mà lại yêu thằng nhãi này, thật là...

Chu Á Nam hét lớn:

- Đồ lừa trọc thối tha!

Đồng lúc đó chợt nghe trong bốn người thanh niên có người la lên:

- A! Không xong rồi, thằng nhãi này có yêu thuật.

Lão hòa thượng ngạc nhiên:

- Tà thuật gì?

Thanh niên nọ nói:

- Hai vị sư huynh không hiểu vì sao đều té xuống.

Chỉ nghe Phong Lang Quân cười nhạt:

- Ai dám lại đây thì sẽ như hai gã kia!

Lão hòa thượng vội nói:

- Đồ đệ, người đừng hấp tấp, trước tiên hãy làm rõ lai lịch của hắn rồi hãy nói.

Thanh niên đáp:

- Vâng.

Lão hòa thượng hỏi Phong Lang Quân:

- Chàng trai trẻ, người là ai?

Do lão hòa thượng phân tâm nói chuyện với Phong Lang Quân, áp lực của Chu Á Nam giảm đi rất nhiều đã có thể duy trì được thế quân bình.

Phong Lang Quân trầm giọng nói:

- Đại gia là môn hạ của Miêu Cương Kim Lão Lão...

Lão hòa thượng kinh ngạc:

- Người là Phong Lang Quân?

Phong Lang Quân cười nhạt:

- Đã biết lai lịch của Phong Lang Quân ta, đương nhiên cũng biết nghề giết người của Phong Lang Quân.

Lão hòa thượng nói:

- Ta biết, nhưng chúng ta không ai đụng đến ai vì sao người lại hạ độc thủ với đồ đệ của ta?

Phong Lang Quân nói:

- Ta chỉ vì tự vệ

Lão hòa thượng nói:

- Vừa rồi là hiểu lầm, người đưa thuốc giải rồi hãy đi đi!

Phong Lang Quân:

- Đâu có chuyện dễ dàng vậy.

Lão hòa thượng sững người:

- Người còn muốn gì?

Phong Lang Quân trầm giọng nói tiếp:

- Nói cho ta biết người là ai?

Lão hòa thượng nói:

- Nghe khẩu khí của người, hình như hãy còn điều kiện gì khác.

- Không sai.

- Nói thử xem!

- Lập tức ngừng giao thủ với nhị tiểu thư, rồi hãy rút xéo ngay cho ta.

Lão hòa thượng cười nói:

- Người nói nghe còn hay hơn ca hát.

Phong Lang Quân cười nói:

- Người không cần hai tên đồ đệ này thì có thể không tiếp nhận điều kiện của ta.

- Đồ đệ cố nhiên là trọng yếu, nhưng lão phu đã tốn bao công sức mới bức được con nhãi này, làm sao có thể để người ra điều kiện!

Phong Lang Quân hướng sang Chu Á Nam hỏi:

- Nhị tiểu thư, ta xin chờ tiểu thư phân phó!

Chu Á Nam hỏi:

- Người thấy sư phụ ta chứ?

Phong Lang Quân nói:

- Lệnh sư phát hiện Thuận Vu Khôn đã truy đuổi theo, nhưng lão nhân gia đã nói sẽ lập tức quay lại.

Lão hòa thượng cười nói:

- Nước xa khó cứu lửa gần. A đầu, người chịu thua đi!

Soạt, soạt, soạt liên tục ba nhát đao đánh Chu Á Nam lùi ba bước, làm cho thế quân bình vừa mới được duy trì lại biến hóa.

Phong Lang Quân lại cất giọng:

- Nhị tiểu thư, phó lệnh chủ cũng sắp tới rồi.

Lão hòa thượng cười nhạt:

- Đồ đệ, tiên cướp thượng phong, giết thẳng nhãi này.

Hai người thanh niên đồng thời lao tới trước mặt Phong Lang Quân, hai người đều tránh chiều gió.

Phong Lang Quân cười:

- Tránh chiều gió chỉ có thể tránh được Mê Hồn Hương Vụ. Đồ lừa trọc người nên biết môn hạ của Kim Lão Lão hãy còn thứ lợi hại hơn Mê Hồn Hương Vụ.

Câu nói này quả thật có hiệu nghiệm, hai người thanh niên không dám tiến tới nữa.

Chu Á Nam nói:

- Phong Lang Quân, hãy giúp ta giết lão tặc này.

- Vâng!

Phong Lang Quân đáp xong, phi thân tới sát bên người lão hòa thượng.

Lão hòa thượng cười nhạt:

- Đồ chó, muốn chết!

Tay tả của lão vung lên, không biết là sử dụng ám khí gì, Phong Lang Quân rú lên một tiếng quy xuống đất.

Lão hòa thượng cười ha hả:

- Đồ nhãi ranh như ngươi nếu lão phu không hạ được thì làm sao có thể tranh võ lâm bá nghiệp.

Tiếp đó quát lớn:

- Thằng chó này võ công bình thường lắm, hai người chúng bay còn không thừa cơ hạ nó đi.

Hai người thanh niên nghe vậy bèn bỏ tới Phong Lang Quân.

- Khi họ còn cách Phong Lang Quân chừng hai thước chỉ thấy Phong Lang Quân khẽ động tay hữu, hai người thanh niên lại có một người té xuống.

Nhưng Phong Lang Quân cũng bị thương bởi ám khí của người thanh niên cuối cùng, do đó cũng ngã gục xuống đất.

Tuy người thanh niên kia dùng ám khí đặc thủ nhưng không dám mạo hiểm tiếp cận Phong Lang Quân. Tình thế trở nên căng thẳng, lão hòa thượng cười ha hả:

- Con gái ngoan, bây giờ chẳng còn ai giúp ngươi nữa đâu, nên đi theo ta!

Chu Á Nam từ khi xuất đạo đã từng trải qua nhiều phen nguy hiểm, nhưng chưa hề bị rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan như thế.

Lão hòa thượng trầm giọng nói:

- A đầu, lão phu không nỡ sát hại ngươi, ngươi nên biết điều một chút.

Chính lúc tình thế của Chu Á Nam cực kỳ khó khăn, một tiếng hú lanh lảnh vọng tới.

Chu Á Nam nghe tiếng biết rằng Lữ Chính Anh đã tới, bất giác phấn chấn tinh thần tạm thời giữ được thế cục.

Phong Lang Quân mình bị thương hai chỗ, cũng mừng rỡ ngó ra nói:

- Nhị tiểu thư, phó lệnh chủ tới rồi!

Chu Á Nam đáp:

- Ta biết, người không sao chứ?

Phong Lang Quân cười khỏ:

- Không sao cả, hãy còn chưa chết...

Lão hòa thượng nói:

- Đừng tưởng tên tiểu tử Lữ Chính Anh có thể cứu được người, lão phu nhất định phải giết người trước!

Phong Lang Quân cười nói:

- Giả hòa thượng, người đã vô năng vi lực rồi!

Lão hòa thượng nói với tên đồ đệ còn lại:

- Ngẩn ra đó làm gì, sao không giết thằng nhãi này đi.

- Vâng! Tên đồ đệ nọ miệng đáp rất sáng khoái nhưng chân tay thì dường như không nghe lệnh chỉ huy.

Đúng lúc đó, tiếng hú lanh lảnh của Lữ Chính Anh lại vọng tới càng gần hơn ban nãy nhiều lần.

Thế tấn công của lão hòa thượng đối với Chu Á Nam càng lúc càng mãnh liệt, miệng hét giận dữ:

- Tiểu tử mau lên!

- Vâng...

Tên đồ đệ đột nhiên phi thân lao tới Phong Lang Quân đang nằm trên mặt đất.

Hầu như lúc ngay lúc đó một đạo hàn quang lướt tới, phập phập hai tiếng thân hình tên đồ đệ biến thành hai đoạn rớt xuống bên cạnh Phong Lang Quân.

Keng một tiếng, đờn đao của lão hòa thượng bị kẹt cứng, đến lúc này mới thấy rõ đạo hàn quang làm cho gã đồ đệ biến thành hai đoạn vừa rồi là trường kiếm của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh xuất hiện như thiên thần giáng hạ, kịp thời cứu được Phong Lang Quân, ghìm được đờn đao của lão hòa thượng, trầm giọng nói:

- Á Nam, lùi qua một bên!

Chu Á Nam từ khi xuất đạo đến nay chưa từng gặp qua địch thủ, nhưng trận chiến hôm nay làm cho nàng vô cùng khổ sở, toàn thân đổ mồ hôi. Sau khi Lữ Chính Anh đã ghìm được đao của lão hòa thượng nàng mới coi như trút được gánh nặng, thối lui ra ngoài.

- Lữ Chính Anh nhìn lão hòa thượng, nhíu mày hỏi:

- Tại sao lão tiên bối giao chiến với lệnh ái...

Chu Á Nam quệt mồ hôi, buột miệng nói:

- Không! Hòa thượng này là đồ giả mạo.

- Lữ Chính Anh lúc này mới hiểu rõ.

Chu Á Nam nói tiếp:

- Lão tặc này còn biết sử dụng Phục Ma đao pháp.

Lữ Chính Anh nói:

- Biết Phục Ma đao pháp võ công lại mạnh hơn muội, lai lịch của người này chắc thú vị lắm.

Lão hòa thượng từ từ thu hồi đao của mình, lạnh lùng cười nói:

- Người cho rằng ta là ai?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Đã gặp nhau rồi, trước sau ta cũng sẽ làm rõ lão là ai.

Chàng quay sang Chu Á Nam hỏi:

- Á Nam, xem thử thương thế của Phong Lang Quân thế nào.

Phong Lang Quân cười nói:

- Đa tạ sự quan tâm của phó lệnh chủ. Tiểu đệ bị thương do ám khí, không nguy hiểm mấy còn có thể gắng gượng được.

Chu Á Nam bước tới nói:

- Ám khí đã rút ra chưa? Để ta xem sao...

Lữ Chính Anh nói với lão hòa thượng:

- Xem tình hình giữa hai chúng ta nếu không so tài cao thấp thì lão chẳng chịu nói rõ lai lịch.

- Phải!

Lão hòa thượng cười khà khà:

- Cần phải xem tài nghệ của người như thế nào mới có thể quyết định.

- Ta sẽ không để cho lão thất vọng đâu.

- Mời!

- Mời!

Hai tiếng vừa dứt, hai người đã động thủ.

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhưng khi giao thủ thì không hề khách khí, chẳng những đôi bên đều thi triển tuyệt chiêu, hơn nữa đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương mà công kích. Trong giây lát hai người giao thủ hơn hai mươi chiêu, không ai chiếm được ưu thế.

Lữ Chính Anh công lực cao biết chừng nào, ấy vậy mà lão hòa thượng chẳng những đánh bại Chu Á Nam mà còn có thể đánh ngang ngửa với Lữ Chính Anh.

Ba mươi chiêu đã qua Lữ Chính Anh đã chiếm thượng phong, đối với lai lịch của đối phương chàng cũng có một sự nghi vấn.

Lúc này Chu Á Nam đã băng vết thương cho Phong Lang Quân, ba người ở Túy Tiên lâu là Chu Thắng Nam, Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương cũng đã tới, đứng sang một bên quan chiến.

Lữ Chính Anh hỏi Chu Á Nam:

- Á Nam, vừa rồi muội đã có kinh nghiệm lâm địch, bây giờ lại đứng ngoài trông rõ hơn, có phải đã hiểu được gì về lai lịch của lão hồ ly này?

Chu Á Nam nói:

- Lão trọc này sử dụng Phục Ma đao pháp, điều đó là hiển nhiên.

- Điểm này ta đồng ý.

- Vả lại chiêu thức hoàn toàn giống với Điền Bân, nhưng về công phu và hỏa hầu đều cao minh hơn Điền Bân.

- Những phân tích này muội liên tưởng đến ai?

- Chẳng lẽ là Âu Dương Thái giả trang?

Chu Thắng Nam cũng phụ họa:

- Không sai, rất có thể là như vậy.

Lữ Chính Anh hướng về Chu Quân Ngọc hỏi:

- Quân Ngọc, thế nào?

Lúc này Lữ Chính Anh và lão hòa thượng đã giao đấu gần trăm chiêu, có lẽ Lữ Chính Anh xuất thủ có chừng mực, cũng có thể là thân thủ của lão hòa thượng thực sự phi phàm. Trong lúc này dù lão hòa thượng đã rơi vào thế hạ phong nhưng cũng chưa lộ rõ vẻ thất bại.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Ê giả hòa thượng, tự người nói ra đi!

Lão hòa thượng hỏi:

- Người muốn ta nói gì?

- Có phải người là Âu Dương Thái?

- Các người cho rằng ta là ai cũng được!

Lão hòa thượng đã thấy tình hình bất lợi, chuẩn bị chuẩn đi.

Chỉ thấy chiêu thức công thủ của lão bỗng chuyển sang độc hiểm, chuyển thế bị động thành chủ động.

Lữ Chính Anh cười vang:

- Muốn chạy ư! Đâu có dễ vậy.

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba chiêu kiếm lại giành được ưu thế.

Lão hòa thượng bị đối phương nói trúng ý định của mình, hiển nhiên lộ rõ sự nôn nóng nhưng lão bề ngoài vẫn cười nói:

- Đừng tự tác thông minh, tiểu bối đêm nay các người đừng hòng thoát khỏi tay ta!

Lữ Chính Anh nói:

- Chỉ một mình người mà có thể ư?

Đương nhiên ta hãy còn trợ thủ.

- Vừa nói đến trợ thủ thì đã có bốn bóng người phi tới đấu trường mau như chim bay.

Bốn người này một là Hô Diên Bách Văn sư đệ của Thuần Vu Khôn, hai người khác cũng là sư đệ của Thuần Vu Khôn, nhưng đến giờ vẫn không biết tính

đanh của họ, người sau cùng là chuông môn nhân phái Hoàng Sơn, chính là phản đồ của Thất Sát Lệnh Điền Bân.

Ba sư đệ của Thuần Vu Khôn thì Hô Diên Bách Văn từng bị Chu Á Nam chặt đứt tay trái, hai người kia cũng là kẻ bại trận dưới kiếm của Chu Á Nam.

Bốn người vừa tới đấu trường, Điền Bân lập tức nói với lão hòa thượng:

- Lão gia tử, cần ta giúp sức chứ?

- Không cần, trước hết hãy hạ gục mấy đứa tiểu bối kia.

- Được, Điền Bân đáp ứng huy đao lao thẳng tới Chu Thắng Nam.

- Thắng Nam, chúng ta quen nhau lâu rồi, nào đêm nay hãy ôn tồn một phen.

Chu Thắng Nam nghiêng rặng vung kiếm công kích, chỉ muốn một nhát kiếm đâm chết Điền Bân mới hả dạ.

Thân thủ Điền Bân chẳng kém gì so với Chu Thắng Nam, vừa giao thủ không thể phân rõ ai thắng ai thua.

Khi Điền Bân giao thủ với Chu Thắng Nam, Hô Diên Bách Văn cũng xông tới Chu Á Nam, hét lớn:

- Tiện tì, trả tay trái cho ta.

- Xuống Diêm Vương mà đòi!

Do Chu Á Nam vừa rồi tiêu hao quá nhiều chân lực để đối phó với giả hòa thượng, cho nên lúc này chỉ đánh ngang ngửa với Hô Diên Bách Văn. Hai người kia thấy tình hình bèn song song lao tới trợ chiến cho Hô Diên Bách Văn nhưng đều bị Chu Quân Ngọc chặn lại.

Hô Diên Bách Văn trầm giọng nói:

- Hai vị sư huynh cứ để con tiện nhân này cho ta, ta phải tự chế phục nó mới hả giận.

- Được! Hô Diên sư đệ, chúng ta nghe lời người.

Keng! Một đao một kiếm của hai người đều bị Chu Quân Ngọc kẹp lại.

Chu Quân Ngọc lạnh lùng nói:

- Ba người chúng bay đều là đồ đệ của Hô Diên Kỳ?

Một trong hai người cười nói:

- Không sai, Hô Diên sư đệ còn là nghĩa tử của ân sư!
- Hai người chúng bay hãy báo danh đi.
- A đầu này người tuy nhỏ nhưng khẩu khí lớn thật!

Người bên phải cười:

- Lớn? Càng lớn càng tốt!

Lão hòa thượng bỗng lên tiếng:

- Nhị vị lão đệ chớ khinh địch, con tiểu a đầu đó thân thủ kỳ cao không phải dễ đối phó!

Lữ Chính Anh nói:

- Giả hòa thượng, lão hãy tự lo cho chính bản thân mình đi!

Một loạt tiếng kim khí va chạm vang lên ba người đã đồng thời xuất thủ, do nhân thủ đối phương tăng lên, Lữ Chính Anh sợ vạn nhất phát sinh biến hóa, không còn tâm trí tiếp tục du đấu nữa. Do đó vô luận về chân lực hay chiêu thức đều tăng cường sức lực không ít.

Lão hòa thượng đã ở thế hạ phong lại càng thêm khốn đốn, khó lòng cầm cự nổi bèn nói lớn:

- Hô Diên lão đệ chớ tham chiến, bốn vị hãy rút trước đi.

Hiển nhiên lão tự biết đại thế đã mất, chuẩn bị tháo chạy.

Lữ Chính Anh thấy vậy càng tăng gia thế công, cười nói:

- Muốn chạy cũng được, có điều để mạng lại đã.

Tiếp đó cất giọng hô:

- Ba vị cô nương nghe đây: diệt ác tức khả dĩ hành thiện, đối với lũ chuột này hạ thủ bất lưu tình!

Chu Quân Ngọc đáp:

- Biết rồi!

Bốn cặp ác đấu, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam, Chu Quân Ngọc đều chiếm ưu thế, duy nhất ở thế hạ phong lại là Chu Thắng Nam.

Lão hòa thượng tuy yếu thế nhưng lão nhìn thế cục rất rõ.

Tuy bị Lữ Chính Anh liên tiếp uy hiếp nhưng trong lúc hữu ý lại lui về phía Chu Thắng Nam.

Nhưng cử chỉ của lão không lọt qua cặp mắt của Lữ Chính Anh.

Chàng cười nhạt:

- Giả hòa thượng, đừng có làm bộ vô ý nữa.

Dứt lời bèn đổi phương hướng bức lão hòa thượng thối lùi trở lại vị trí cũ, cười ha hả nói:

- Các hạ hãy còn chưa chịu nộp mạng!

- Người tưởng ta sợ người hay sao?

- Không sợ thì đừng có lùi như vậy nữa!

Lão hòa thượng hướng sang Điền Bân nói:

- Điền Bân, hãy khống chế con nhãi đó.

Điền Bân đáp:

- Sắp khống chế được nó rồi!

- Đừng nằm mơ!

Chu Á Nam đột nhiên quét một kiếm cơ hồ lấy luôn một mạng của Điền Bân.

Hóa ra Chu Á Nam đang đấu với Hồ Diên Bách Văn cũng thấy được nguy cơ của Chu Thắng Nam, bèn bức Hồ Diên Bách Văn lùi tới bên Chu Thắng Nam.

Nhát kiếm này của nàng tuy chưa trúng Điền Bân nhưng cũng làm cho Điền Bân toát mồ hôi lạnh lùi ra xa đến một trượng, giúp cho Chu Thắng Nam tạm thời có được cơ hội nghỉ ngơi.

Tiếp đó, Chu Á Nam nói gấp:

- Thử thử hãy lại sát muội, chúng ta liên thủ ứng địch.

Câu nói của nàng chưa dứt, Điền Bân đã lại xông tới:

- Hai tỷ muội các người liên thủ để một mình ta nhất tiễn song điêu cũng tốt, ha ha ha...

Một bên Chu Quân Ngọc một mình đấu hai vị sư huynh của Hồ Diên Bách Văn tuy chiếm được thượng phong, nhưng hai người đó là sư đệ của Thuần Vu Khôn thân thủ đương nhiên không yếu, lần trước họ vì khinh địch mà thua về tay Chu Á Nam. Bây giờ thời thế đã khác, chẳng những đã đề cao cảnh giác, mấy tháng này cũng luyện được khổ công phu. Do đó Chu Quân Ngọc có cao minh hơn Chu Á Nam nhưng cũng không dễ dàng như Chu Á Nam khi trước.

Lúc này nàng chiếm được thượng phong nhưng muốn giết chết đối phương e rằng phải tốn nhiều công phu mới được.

Lữ Chính Anh hốt nhiên cười nói:

- Xin thất lễ, thất lễ!

Hóa ra áo cà sa của lão hòa thượng đã bị Lữ Chính Anh xé toang một mảnh, lộ rõ bên trong là một chiếc áo dài màu xanh.

Lão hòa thượng trong tâm đã loạn, không để ý đến ba vị đồng bọn nữa, cố sức đánh ra một chiêu rồi phi thân lên toan chạy.

Nhưng Lữ Chính Anh tiên phát chế nhân đã chế ngự được lão, cười lớn:

- Đuôi hồ ly mới hiện ra một nửa, làm sao có thể chạy được!

Soạt, soạt, soạt liên tiếp ba kiếm bức đối phương thối bộ liền liền, trầm giọng quát:

- Giả hòa thượng, mấy chiêu của ta đủ lấy mạng người chưa?

Lữ Chính Anh hiện rõ bản lãnh thật sự của mình, trường kiếm tung hoành chẳng những uy lực vô cùng mà chiêu thức cũng tân kỳ khó lường trước được, làm cho lão hòa thượng không cách nào phản công, nhú mày nói:

- Người tự tin có bản lãnh giết chết ta, vì sao hãy còn trù trù chưa động thủ?

Lữ Chính Anh cười:

- Ta muốn biết người do cái gì biến thành?

- Điều đó không phải dễ!

- Giả hòa thượng, ta đã đoán định người là ai rồi nếu người biết điều một chút thì hãy tự động cởi bỏ mặt nạ, ta có thể thả người đi vô điều kiện.

- Người đoán định ta là ai?

- Người là Âu Dương Thái.

- Đã biết rồi còn phải hỏi?

- Ta cần phải gia dĩ chứng thực mới được...

Chàng vừa nói, nhưng chiêu thức mỗi lúc thêm lợi hại, bức lão hòa thượng đành phải nói:

- Ta tự động gỡ mặt nạ xuống, người thật sự để ta đi vô điều kiện chứ?

- Đương nhiên!

- Thân ngươi là phó lệnh chủ Thất Sát Lệnh, nói không được nuốt lời?
- Đừng nói nhiều!
- Thế thì ngươi kêu mọi người tất cả đều dừng lại.
- Xem ngươi còn có thể giở trò gì?

Chàng quát lớn:

- Tất cả dừng tay!

Mọi người đang ác đấu nghe vậy đều dừng lại.

Lữ Chính Anh cười:

- Các hạ còn đợi gì?

Lão hòa thượng cười khổ, đưa tay từ từ gỡ mặt nạ da người xuống nói:

- Ta không thể không bội phục ngươi thông minh.

Không sai, lão hòa thượng này quả nhiên là Âu Dương Thái giả trang.

Mọi người đều sửng sốt, Chu Á Nam giận dữ quát:

- Tại sao ngươi dám mạo xưng phụ thân ta?

Âu Dương Thái cười nói:

- Ngươi đã chẳng còn phụ thân nữa, mạo xưng một chút có hề gì!

Chu Á Nam biến sắc:

- Ngươi nói thế có nghĩa gì?

Âu Dương Thái đáp:

- Đồ gốc nhà ngươi ngay cả câu nói giản đơn thế mà còn muốn ta giải thích.
- Phụ thân ta đã chết?
- Không sai.

Âu Dương Thái từ từ cởi bỏ áo cà sa bên ngoài, cầm cả mặt nạ đưa cho Chu Á Nam nói:

- Đây đều là di vật của phụ thân ngươi, ngươi hãy lấy lại làm kỷ niệm.
- Là ngươi giết?
- Ta và y vô oán thù, vì sao giết y?
- Thế tại sao phụ thân ta lại chết?

- Ông ta đã chán sống rồi! Hơn nữa lệnh đường lại không chịu tha ông ta cho nên tự giải thoát còn đỡ hơn sau này chết trong tay lệnh đường.

- Ông ấy tự sát?

- Không sai, ở đây có di thư làm chứng.

Lão lại nói tiếp:

- Cho nên người phải khách khí với ta một chút, nếu không ta sẽ không đưa di thư này cho người.

- Được! Đưa ta xem thử.

- Ngay cả tôn tính đại danh của lệnh tôn cũng không biết, còn nói chi đến chuyện nhận ra bút tích, may mà di thư có hai bức. Một cho người và Lữ Chính Anh, một cho lệnh đường, cứ đưa trước cho lệnh đường xem thì biết ngay thật giả.

Nói xong rút trong người ra hai bức thư, Chu Á Nam gằn giọng hỏi:

- Di thư này sao lại đến tay người?

Có lẽ là duyên phận, trước lúc quyết định tự sát lệnh tôn chọn ta làm người đưa thư.

Tiên phụ có phải từng để lại di thư?

- Lệnh tôn từng nói qua, những điều ông ấy muốn nói đều viết trong di thư.

Lúc nào phát sinh chuyện này?

- Ba hôm trước.

Lúc đó sao người không ngăn cản lão nhân gia?

- Khi ông ấy gặp ta thì đã uống thuốc độc rồi, dù cho Hoa Đà tái thế, Biển Thước sống lại cũng hết chữa, ta còn có biện pháp nào nữa?

Hắn lại nói tiếp:

- Hậu sự của lệnh tôn ta một tay lo liệu, mộ phần trên gò đất cách Vân Mộng biệt phủ chừng ba dặm.

- Có phải mộ phần mà trên mộ bia viết là Vô Danh Chi Mộ không?

- Phải!

- Hai bức thư này ta lập tức trình gia mẫu, nếu lời nói của người đúng ta sẽ đáp tạ...

- Không cần đáp tạ, chuyện này chẳng đáng gì.

- Nhưng còn một chuyện người phải làm cho rõ mới được.
- Chuyện gì vậy?
- Chính là chuyện người mạo xưng tiên phụ.
- Hóa ra là chuyện này, chuyện này dễ giải thích lắm. Người thử nghĩ, trong cục diện võ lâm quần hào quật khởi, lệnh đường là Thất Sát lệnh chủ có phải là thuộc một trong những bá chủ thực lực hùng hậu?
- Điểm này ta thừa nhận.
- Căn cứ điểm này mà suy luận, nếu Âu Dương Thái này mà được sự toàn lực giúp đỡ của lệnh đường thì có thể trở thành minh chủ độc bá võ lâm.
- Ta hiểu rồi, sở dĩ người mạo danh tiên phụ là để tiện thừa cơ chế phục ta, dùng ta làm con tin uy hiếp nương mẫu ta?
- Đúng! Người nghĩ xem, hãy còn gì lý tưởng hơn để có thể uy hiếp được lệnh đường?
- Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, có ngờ đâu dự định của người lại bất thành.
- Phải, chẳng những tâm nguyện không hoàn thành mà suýt nữa mất mạng. Lữ Chính Anh bỗng nhiên nói:
- Người nên bồi mạng mới phải.
- Âu Dương Thái biến sắc:
- Chẳng lẽ người không giữ y lời hứa?
- Lời ta nói đương nhiên phải giữ lời, nhưng người đâu có giữ lời hứa.
- Ta đã gỡ mặt nạ ra rồi, lúc đầu người không từng nói, chỉ cần ta gỡ bỏ mặt nạ là để ta đi vô điều kiện hay sao?
- Nhưng mặt người hãy còn một lớp mặt nạ da người nữa.
- Câu nói này vừa xuất, chẳng những Âu Dương Thái đứng sững không nói được lời nào mà cả mọi người xung quanh cũng ngưng thần nhìn vào mặt Âu Dương Thái.
- Âu Dương Thái hãy còn chưa định thần thì Lữ Chính Anh mỉm cười nói:
- Chiếc mặt nạ của người chế tạo tinh xảo, nếu không quan sát kỹ thì dù là ban ngày cũng nhìn không ra.

Âu Dương Thái hỏi:

- Vậy tại sao người nhìn ra?

Lữ Chính Anh nói:

- Có lẽ mục lực của ta khác người thường, người đã nói như vậy tức là thừa nhận hãy còn đeo một chiếc mặt nạ?

- Không sai!

- Vậy hãy gỡ xuống đi, có lẽ ta sẽ tha cái mạng cho người.

- Lão phu không cần người tha, ta tự tin sau khi gỡ mặt nạ xuống người cũng không có đảm lược để giết ta.

- Đừng quá tự mãn, quyền lực giết người hay không đều nằm trong tay ta.

- Người dám cá cược với ta không?

- Cá những gì?

- Ý của ta là nếu ta bỏ mặt nạ ra thì người không dám giết ta?

Chu Quân Ngọc nói:

- Sư huynh, đừng mắc lừa lão hồ ly này, hãy động thủ trước tốt hơn.

Âu Dương Thái cười khổ:

- Ta nói cho các người biết, nếu muốn lột tấm mặt nạ của ta xuống thì còn khó hơn lấy cái đầu của ta.

- Vậy thì dễ lắm.

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Sư huynh, chúng ta sẽ chặt đầu hắn trước.

- Đúng!

Lữ Chính Anh đáp, chậm rãi bước tới trước mặt Âu Dương Thái:

- Ý của các hạ thế nào?

Âu Dương Thái cười khổ:

- Khỏi cần người động thủ, để ta gỡ mặt nạ vậy.

- Đừng nói nhiều nữa làm đi.

- Được, người xem...

Hắn vừa nói vừa từ từ gỡ mặt nạ xuống.

- Tắm mặt nạ đã gỡ xuống, đôi bên chính tà toàn bộ đều sống người. Nhất là Chu Thắng Nam, lặng đi một lúc rồi bật lên tiếng bi ai, che mặt chạy đi.

Chu Quân Ngọc vội vã chạy theo cất tiếng gọi:

- Đại tiểu thư chớ đi, có thể đây là giả...

Nguyên là Âu Dương Thái sau khi gỡ mặt nạ ra lại biến thành phụ thân của Chu Thắng Nam là Công Tôn Thái, tình huống này làm sao không làm cho Chu Thắng Nam bi thương cho được.

Công Tôn Thái cười ha hả nói:

- Lần này sẽ không thay đổi nữa, ta chính là Công Tôn Thái.

Tiếp đó đặc ý hướng sang Lữ Chính Anh cười nói:

- Lời của ta có sai đâu?

Lữ Chính Anh hỏi lại:

- Cái gì?

- Ta nói khi gỡ mặt nạ xuống người không dám giết ta nữa.

- Có điều e rằng có người không thể tha người.

- Có phải là Chu Tứ Nương?

- Không sai.

Công Tôn Thái cười nói:

- Không đâu, người đừng nghe những lời nói của bà ta, kỳ thực quan trọng ở điểm...

Chu Á Nam hỏi:

- Đừng nói nhiều, ta hỏi người một chuyện.

- A đâu, đúng ra người phải tôn ta một tiếng Công Tôn tiên bối mới phải chứ?

- Nhưng tìm khắp người của người chẳng có một chỗ nào đáng để ta tôn kính.

- Không sao cả, không ai tôn kính ta thì ta tự tôn kính vậy.

Chu Á Nam hỏi:

- Thân phận Âu Dương Thái vừa rồi của ngươi là giả, thế thì những lời vừa rồi cũng là giả?

Công Tôn Thái cười:

- Rất xin lỗi, đoạn có quan hệ đến chuyện phụ thân ngươi tự sát lại là thực.

- Ngươi không gạt ta?

- Tại sao ta phải gạt ngươi, huống chi hầy còn di thư do phụ thân ngươi tự tay viết có thể làm chứng.

Lúc này, Hồ Diên Bách Văn cũng xen vào hỏi:

- Công Tôn tiên bối! Thế Âu Dương Thái tiên bối đâu?

Công Tôn Thái giơ tay chỉ vào mũi mình cười nói:

- Ở đây.

Âu Dương Thái chính là sự hóa thân của Công Tôn Thái. Tình huống này tuy có thể xem là bất ngờ, nhưng do chỉ trong một khoảng thời gian mà có quá nhiều biến hóa, cho nên quần hào tuy cảm thấy bất ngờ nhưng không chấn kinh.

Hồ Diên Bách Văn ngăn người:

- Hóa ra hai vị chỉ là một người:

- Chính phải, chính phải.

- Trong võ lâm, người biết ông có thân phận của hai người chắc không nhiều?

- Phải, dĩ vãng trừ tiểu đồ Điền Bân ra, người bên ngoài chỉ có đại sư huynh của ngươi biết được mà thôi.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Ngươi nói trước kia thân phận thực sự của ngươi chỉ có Điền Bân và Thuần Vu Khôn hai người biết?

- Không sai! Ngươi còn muốn thấy gì ở ta nữa?

Lữ Chính Anh thở dài:

- Bất tất, các ngươi đi đi!

- Đa tạ phó lệnh chủ khoan dung, có điều ngươi đi về trước mặt Chu Tứ Nương phải nói sao cho tốt đây!

- Công Tôn Thái, ngươi muốn khích ta cải biến chủ ý đối với ngươi chẳng có lợi gì đâu.

- Được! Ta không đụng đến người, thôi thì đi vậy!

Nói xong phẩy tay xuất lĩnh bọn Hồ Diên Bách Văn, Điền Bân phóng đi.

Lữ Chính Anh thở dài nhìn Chu Á Nam cười khổ nói:

- Á Nam, chúng ta phải đuổi kịp Thắng Nam. Vừa rồi chúng ta không cách nào chiếu cố cho nàng.

Á Nam khẽ than:

- Chính Anh ca, đứng tại vị trí của người thứ ba mà nhìn, ta và tử tử của ta vận mệnh của ai xấu hơn?

Lữ Chính Anh trầm tư:

- Á Nam, tất cả mọi quá khứ bất tất nói đến nữa, chúng ta đi thôi!

- Không!

Chu Á Nam nói tiếp:

- Huynh phải trả lời ta mới được.

- Mọi nhất định muốn ta nói vậy ta nói sự thực, vận mệnh của muội tốt hơn thư thư của muội.

- Ta và tử tử đều có phụ thân chẳng ra gì, sự phân biệt tốt xấu của huynh lấy gì làm tiêu chuẩn?

- Căn cứ sự quan sát của ta, phụ thân của muội và Chu Thắng Nam ta đều tận mắt thấy qua.

- Có lẽ huynh nói rất công bình, đáng tiếc là phụ thân của ta đã chết rồi.

Lữ Chính Anh đành dùng lời an ủi:

- Bất tất buồn bã, lời của Công Tôn Thái làm sao đáng để muội tin! Nếu lệnh tôn thực sự đã tự vẫn thì càng là vận may cho muội, cũng chứng minh mệnh vận của muội tốt hơn thư thư của muội.

Chu Á Nam nước mắt lưng tròng hỏi:

- Đó là vì sao?

- Á Nam muội là người thông minh, thiết tưởng muội nên hiểu mới phải.

- Nhưng trong đầu ta chỉ là một mảng hồ đồ, không thể nghĩ được gì cả.

Lữ Chính Anh khẽ nâng cổ tay của nàng nói:

- Ta thể nghiệm được cảm thụ trong lòng muội, Á Nam hãy kiên cường lại đừng vì sự bất hạnh trong quá khứ mà canh cánh bên lòng.

Hai người Phong Lang Quân, Thủy Cô Nương đứng ở bên cạnh, đi cũng không phải mà ở cũng không thỏa, cuối cùng Thủy Cô Nương lấy lại dũng khí nói với Lữ Chính Anh:

- Phó lệnh chủ, chúng tôi đi trước được không?
- Đúng rồi, ta hãy còn chưa cảm ơn hai vị...

Chu Á Nam nói:

- Đêm nay may nhờ hai vị đỉnh lực tương trợ, tiểu muội xin đa tạ.

Nói xong hướng hai người vái một vái, làm hai người vội vã tránh ra nói:

- Nhị tiểu thư, chúng tôi đâu dám...

Lữ Chính Anh cười lớn:

- Đều là người nhà đừng khách khí làm chi, thời gian không còn nhiều nữa hai vị đi Vân Mộng biệt phủ nghỉ đêm nay đi!

Sau khi về đến Vân Mộng biệt phủ, hai người Chu Thăng Nam và Chu Quân Ngọc đã tới trước rồi, đang cùng Chu Tứ Nương đàm luận chuyện vừa xảy ra lúc nãy.

Quả nhiên, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam hai người vừa bước vào cửa thì gặp ngay sự chế diễu của Chu Thăng Nam. Nhưng hai người vẫn coi như không có gì xảy ra.

Di thư mà Chu Á Nam mang về đã được Chu Tứ Nương chứng thực, chính xác là bút tích của phụ thân Chu Á Nam. Di thư có hai bức, bức gửi cho Chu Tứ Nương đã được Chu Tứ Nương xem qua, nét mặt vẫn hiện vẻ lạnh lùng, phản ứng duy nhất là buông một tiếng thở dài buồn bã, trên mặt Chu Tứ Nương không có vẻ gì phần hận đủ chứng minh do đối phương dùng cái chết tạ tội nên bà không hận nữa.

Bình tâm mà luận, vị sinh phụ của Chu Á Nam hành vi trong quá khứ quả thực khó làm cho người ta lượng giải, nhưng do cuối cùng ông ta tự giác ngộ, dùng cái chết chuộc tội thì so với người tàng tâm bệnh cuồng như Công Tôn Thái thì hãy còn được xem là người tốt.

Có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu mà Chu Tứ Nương không còn hận ông ta nữa.

Bức di thư cho Chu Á Nam và Lữ Chính Anh hai người, Chu Á Nam đã dự cảm được bên trong viết những gì do đó nàng bóc xem trước, xem xong tự nhiên nước mắt lưng tròng.

Nhưng khi Lữ Chính Anh đưa tay định lấy thư thì nàng cất bức thư vào người nói:

- Sau này hãy xem!

Chu Quân Ngọc bỗng đứng dậy:

- Chư vị, ta cáo từ đây.

Chu Tứ Nương ngạc nhiên nói:

- Đêm khuya như vậy lại còn đi đâu?

- Vâng, gia sư đang đợi ở ngoài.

Lữ Chính Anh ngạc nhiên nói:

- Quân Ngọc, sư phụ chờ ở ngoài sao không nói sớm?

- Lão nhân gia vừa đến, ở bên ngoài dùng thiên lý truyền âm nói cho ta biết muốn ta chuyển cáo lệnh chủ và chư vị, mọi người hãy an tâm vui vẻ qua một năm, tất cả mọi chuyện hãy đợi đến mồng năm hãy nói.

Lữ Chính Anh hỏi:

- Vừa rồi tại bờ sông lão nhân gia đã truy đuổi người nào? Lão nhân gia không nói rõ nhưng có thể đoán được nhất định phải là nhân vật đầu não của Vô Địch Bảo, đồng thời lão gia muốn chúng ta vui vẻ qua năm mới, có thể thấy tất nhiên cùng bọn họ thủ được hiệp ước nào đó.

- Ồ, có thể.

Chu Tứ Nương gật đầu, nhíu mày nói tiếp:

- Ta luôn muốn được ngắm phong thái của lệnh sư, nhưng vẫn vô duyên. Hôm nay lệnh sư đã quá môn bất nhập làm ta rất thất vọng.

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Gia sư là người vô cùng bận việc, điểm này xin lệnh chủ hiểu cho.

Chu Tứ Nương vội nói:

- Cô nương ngôn trọng rồi!

Chu Quân Ngọc:

- Ta nghĩ khi thời cơ đã thành thực thì gia sư nhất định sẽ đến bái vọng lệnh chủ.

Chu Tứ Nương cười khổ:

- Ta đâu dám, đáng lý ta đi bái vọng lão nhân gia mới đúng.

Lữ Chính Anh cười:

- Lệnh chủ, chuyện này cũng không việc gì, sự thực lão nhân gia là sư phụ của thuộc hạ và Á Nam. Nhưng Á Nam và thuộc hạ hãy còn chưa chính thức bái kiến qua lão nhân gia!

Chu Quân Ngọc không khỏi bật cười nói:

- Ta thấy sau này gặp mặt chắc phải gọi Quý tiền bối sư phụ quá!

Nói xong hướng mọi người bái một bái rồi đẩy cửa nhảy ra, trong bóng đêm vọng lại một câu:

- Lệnh chủ, sư huynh, sáng hôm sau ta sẽ đến chúc tết, nhớ chuẩn bị bao lì xì đấy nhé...

o0o

Đây là gian phòng lộng lẫy trong nội xá của Vô Địch Bảo, thời gian ước khoảng canh hai, cũng chính là lúc Chu Quân Ngọc từ Vân Mộng biệt phủ cáo từ đi ra.

Trên lầu trong một gian phòng hoa lệ, vị cô nương Hô Diên Mỹ xinh đẹp yêu kiều đang khoác chiếc áo lụa màu hồng nhạt mỏng nhẹ như cánh ve, nàng dựa vào một chiếc ghế mềm.

Cửa phòng mở ra rồi khép lại, trong phòng xuất hiện một bóng người như u linh tiến sát tới Hô Diên Mỹ.

Dưới ánh nến lắc lư màu đỏ, có thể thấy bóng người này chính là Vô Địch Bảo bảo chủ Thuần Vu Khôn. Thuần Vu Khôn chăm chú nhìn tấm thân mỹ diện ẩn hiện dưới lớp áo lụa mỏng, lặng yên đứng đó như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Thuần Vu Khôn chưa có một hành động nào nhưng Hô Diên Mỹ lại không chịu được nữa, y thị mỉm cười nói:

- Hãy còn muốn đến đây ư?

Thuần Vu Khôn đáp:

- Lúc nào ta cũng muốn đến, nhưng vẫn không dứt thân ra được!

Nói xong bèn chậm chậm bước tới bên Hô Diên Mỹ, đưa tay vuốt bờ vai của y thị.

Nhưng Hô Diên Mỹ lại giơ tay gạt động tác âu yếm này của hắn, giận dữ quát:

- Đừng đụng đến ta!

Nàng lạnh lùng nói:

- Năm xưa sao người có thể dứt thân mà đến với ta?

Thuần Vu Khôn cười khổ:

- Nàng hiểu lắm rồi.

Hô Diên Mỹ ngồi dậy, chú mục hỏi:

- Người nói thử ta hiểu lắm người thế nào?

- Ta nói không thể dứt thân ra được chỉ là việc vôong!

- Người chỉ có chối là giỏi, không phải bị hồ ly bám riết nên đẩy sang chuyện công ư?

- Sự thực là như thế, vừa rồi ta gặp phải một đối thủ cực kỳ lợi hại, cơ hồ thoát thân không nổi.

- Người nói Lữ Chính Anh?

- Không phải, đó là một lão già bề ngoài rất giống Lão Bất Tử...

- Có phải là Lão Bất Tử?

- Tuyệt đối không phải, nàng nên biết nói về chân chính võ công, mấy chiêu của Lão Bất Tử ta chẳng coi vào đâu.

- Người đã cùng người đó tỷ thí qua?

- Phải.

- Kết quả là người thua?

- Hai người bọn ta đấu trăm chiêu không phân cao thấp, hai bên đồng ý bãi chiến nghỉ ngơi.

- Người có hỏi lai lịch của hấn?
  - Hỏi qua, hấn nói là sư phụ của Lữ Chính Anh.
  - Là sư phụ của Lữ Chính Anh? Thế thì võ công lộ số của hấn cũng giống chúng ta.
  - Phải! Hơn nữa còn tinh diệu hơn chiêu thức của chúng ta.
  - Tuổi tác người đó thế nào?
  - Ước chừng trên thất tuần.
  - Nếu vậy có lẽ là Kiếp Dư Sinh, người sáng thủy võ học của bản môn.
  - Ta cũng đoán thế.
  - Nếu thật sự là Kiếp Dư Sinh thì sẽ có nhiệt náo để coi rồi. Kiếp Dư Sinh có hảo đồ đệ là Hô Diên Kỳ, ngày nay Hô Diên Kỳ nhận người làm hảo đồ đệ, người chẳng những bội phản sư phụ, ngay cả sư nương cũng...
- Thuần Vu Khôn thừa cơ ôm nàng vào lòng cười nói:
- Cũng làm sao hả?
- Hô Diên Mỹ cười nói:
- Đó gọi là tác hiện thế báo, chỉ e rằng đồ đệ của người cũng như thế mà thôi.
- Thuần Vu Khôn nhướng mày:
- Ai dám!
  - Có muốn ta cung cấp một số tin tức không?
  - Xem ra nàng hình như thật sự biết được nhiều chuyện.
  - Ai dám đùa với bảo chủ!
  - Nói thử xem!
  - Nói thì được, nhưng ta nhắc người trước, không được tức giận, cũng không được giết người, nghe xong thì làm như không biết.
  - Cái đó...
  - Người đừng áp úng, đường đường là Vô Địch bảo chủ thì trời có sụp xuống người cũng chống lên được, hãy còn sợ gì?
  - Được, được! Ta đáp ứng vẫn giả vờ không biết, có thể nói được rồi chứ!

- Giả bộ không biết vẫn chưa được, phải chính thức không giết người mới được.

- Được! Ta nghe nàng tất cả.

- Theo ta biết, thất nương Mạc Tú Anh và tam đồ đệ của người Thân Văn Bính có quan hệ với nhau.

Không đợi y thị nói hết, Thuần Vu Khôn đã nghiêng răng:

- Đồ chó chết!

- Vừa mới nói xong lại quên rồi!

Thuần Vu Khôn cười khổ:

- Mắng vài câu không được à?

- Không sai, người mắng người ta đồ chó, thế giống như chúng ta thì người ta nên chửi thế nào?

Thuần Vu Khôn cười khổ, không lên tiếng.

Hô Diên Mỹ cười nói:

- Ta đã nói qua đây là báo ứng, người khó chịu à.

Tiếp đó lại nói:

- Thê thiếp của người đông đảo, để cho đồ đệ thay người săn sóc có gì không được đâu, cổ nhân chẳng phải đã nói: hữu sự đệ tử hựu kỳ lao!

- Nghe ngữ khí này của nàng hình như ngoài ra hãy còn gì nữa.

- Ấm thực nam nữ, nhân chi đại dục yên, chuyện này có lúc nào lại không có, có nơi nào lại không có, người hà tất phải oán trách!

- Được, ta không hỏi nữa là xong.

- Có một điểm ta đặc biệt muốn nhắc nhở người, đó là nếu hai người Thân Văn Bính, Mạc Tú Anh có chuyện gì xảy ra với bọn họ thì ta sẽ hỏi người.

- Ta đã nói là sẽ không truy cứu bọn họ, nàng còn gì mà không an tâm nữa.

- Nói được lắm, nếu người nhất thời không nghĩ được như vậy mà giết bọn họ thì coi như chết trong tay ta.

- Có cần ta lập quân lệnh trạng không?

- Không cần đâu, nhớ lời nhắc nhở của ta là được.

- Ta đã ghi nhớ trong lòng rồi!

- Thế mới là ngoan! Hô Diên Mỹ tự động hôn hấn một cái, sau đó nghiêm nét mặt nói:

- Bây giờ hãy nói chuyện của hai chúng ta.

- Hai chúng ta có chuyện gì đâu?

- Tại sao không có, chẳng lẽ người muốn ta cả đời làm đồ chơi cho người?

- Đừng nói khó nghe như vậy được không?

- Sự thực là như thế!

Hô Diên Mỹ thở dài:

- Mạng của ta thực sự khổ, trước đây là đồ đệ của Lão Bất Tử, từ đồ đệ biến thành nghĩa nữ, từ nghĩa nữ thăng cách thành phu nhân...

- Quả thực là nhanh!

- Người ta đau khổ như vậy mà người còn đùa giỡn.

- Vâng vâng, ta sai rồi!

- Từ hồi bị người dụ dỗ, ta cho rằng có thể thoát được cái lão đáng ghét Lão Bất Tử, không ngờ người cứ chối lẩn chối lẩn, không có một hành động gì.

- Sắp rồi.

Thuần Vu Khôn khẽ hôn lên cằm y thị, cười nói:

- Ta đã đáp ứng qua chuyện gì thì nhất định làm được.

- Nhưng mãi đến giờ Lão Bất Tử vẫn bình yên vô sự.

- Mỹ Mỹ, chẳng lẽ nàng không biết ý đồ của ta.

- Chuyện gì người cũng giấu trong lòng, gần đây lại ít tới, ta làm sao có thể biết?

Thuần Vu Khôn hạ giọng:

- Trước mắt, cường địch áp cảnh, đại hội Nguyên Tiêu lại gần đến, thế thì chúng ta làm sao có thể sát hại lẫn nhau?

- Người muốn được lực lượng của Lão Bất Tử?

- Phải rồi!

- Lão Bất Tử tuy là vật cản giữa hai chúng ta, nhưng cũng là trợ thủ hữu hiệu của ta.

- Thế thì ngươi chuẩn bị lúc nào hạ thủ?

- Qua Nguyên Tiêu đại hội là lúc hạ thủ.

- Ngươi có chắc đánh bại được kẻ địch khác?

- Nếu không chắc sao ta có thể là Vô Địch Bảo bảo chủ được!

- Nhưng hai vị chính phó lệnh chủ của Thất Sát Lệnh cũng đủ làm người đau đầu rồi, huống chi hã còn...

- Còn ai?

- Hã còn người ngươi vừa nói lúc nãy. Người đó có thể là người của Kiếp Dư Sinh.

- Điều đó ta tự khắc biết, nàng khỏi phải lo.

- Ngươi đã có kế hoạch, ngay cả ta cũng giấu.

- Không phải ta muốn giấu nàng, mà là ta không muốn để nàng lo lắng, hì hì... chúng ta đã lâu chưa có thân mật.

Hắn giơ tay phẩy tắt ngọn nến trong phòng trở lên tối đen, trong đêm tối vang lên những tiếng cười dâm dăng.

oOo

Trước khi trời sáng, Thuần Vu Khôn rời khỏi căn phòng của Hô Diên Mỹ.

Thuần Vu Khôn vừa đi, Hô Diên Kỳ lại lén vào mỉm cười với Hô Diên Mỹ:

- Tốt, tốt! Biểu diễn thật tuyệt vời, nếu như không phải là chủ ý của ta nhất định ta sẽ ghen.

- Ngươi còn nói ư? Tự mình không đủ bản lĩnh đi tranh cường đấu thắng lại chịu để bị cầm sừng, muốn thê tử hi sinh để giúp đỡ.

- Thế mới là người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết.

- Ta hỏi ngươi, việc đã thành thì đáp tạ ta như thế nào?

- Ta đã định được giang sơn thì cho nàng làm thái thượng hoàng, ta được gì nàng được nấy.

Tiếp đó hấn híp mắt cười nói:

- Ta hiểu rồi, đáng lý ra ta phải báo hiếu một phen mới đúng.

Nói xong đã nằm xuống bên người Hô Diên Mỹ.

Tiếp đó những tràng cười lại vang lên liên tiếp.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>